

Eğer Bir Devrim Olacaksa Devrimci Bir Durumun Yaratılması Gerekir!

20.11.2022 • Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıda yer almakta olan yazı İran Komünist Partisi Marksist-Leninist-Maoist'in yayın organı olan Atash (Ateş) dergisinin Kasım 2022 tarihli 132. Sayısında yayınlanmıştır. İran'daki son gelişmeler ve İran KP (MLM) önderliğinin gerçek bir devrim için kazançları maksimize etme çabasına binaen bu makalenin okurlarımızla paylaşılmasının önemli olduğunu düşündük. Yazının ilk çevirisi Farsçadan İngilizceye revcom.us tarafından yapılmıştır. Türkçe çevirisi bir yenikomünizm.com okuru tarafından yapılmış olup resmi bir çeviri değildir.

Şimdiye kadar bütün ülke çapında hafifleden devam eden ayaklanma, gerçek bir devrim için sahayı işliyor. (Yüce Lider) Humeyni'nin askeriyesinin ellerinde düşen her bir kadın ve erkek rejimi devirmenin iradesini büyütüyor. Her sıçramada, geleceğe dair belirgin olan siyasi çizgiler daha da belirginleşiyor. Toplumun ezilenlerinin ezilene olan kadınlar ayağa kalktılar ve devrim yapıcılar haline geldiler; geçtiğimiz 43 yıl boyunca üç jenerasyonun yaptıkları fedakarlıkların omuzlarında bu sefer kazanmaya kararlı yeni bir jenerasyon yükseliyor.

1979'un devriminin bir "felaket" olduğu fikri kenara fırlatıldı. Bu yeni ve canlı atmosferde; toplumu vücut ve manen boğan statükoya biat ve uyuşukluk hali bitiyor.

Marx'ın sesi havada yankılanıyor: Devrim ezilenlerin bir festivalidir! Kendi kaderimize sahip çıkmanın mantığı o kadar güçlü ki hayatlarını feda etmiş sevdiklerimizi gömdüğümüzde dahi neşe içerisinde İslamcı faşistleri çekirdeklerine kadar sallıyoruz. Ancak devrimden çok uzaktayız ve bu yolda daha pek çok tehlike barınıyor.

Mevcut durum devrimin objektiflerini ve gerçekleşebilmesi için yol haritasını netleştirmeyi daha da acil hale getirdi. Ve bunun geciktirilmesi başarılılabilecek olan muazzam devrimci

özgürleşmenin kaybı anlamına gelir.

43 yıl öncenin trajedisinin başka bir formda, "devrim" adı altında bir daha tekrarlanmaması için devrimin muhtevası ve gereken koşullarının milyonlarca insana ulaştırılması ve derinlere kök salması gerekmektedir. Buradaki temel ölçüt devrimin, kapitalizmin temellerinin ve toplum üzerindeki kontrolünün bırakılarak rejimin değiştirilmesi olmadığıdır.

Şayet İslamcı köktendincilerin yönetimi yerine cumhuriyet veya monarşi adına kurulacak yeni bir hükümet iktidara gelir ve kapitalist sistemi "İslam Cumhuriyeti" unvanı olmadan konsolide ederse o zaman bu bir devrim olmamaktadır. Dünyanın kapitalist-emperyalist güçlerinin yerleştirdikleri yeni bir yönetici kliği de bir devrim değildir-mevcut rejimi 43 yıldır kendi dünya düzenlerinin bünyesine dahil etmişleridir ve bunu tekrar yapmamaları için bir sebep yoktur.

Devrim, toplumun farklı katmanlarından ama özellikle de ezilen ve sömürülen sınıfların milyonlar halinde bilinçli katılımıyla gerçekleşen tarihsel bir değişimdir. Daha spesifik olmak gerekirse: Devrim, milyonlardan oluşan bilinçli bir halkın katılımıyla, sosyalist bir devlet kurmak amacıyla İslam Cumhuriyeti'nin, bütün askeri ve devlet aygıtlarının; ideolojik kurumlarının devrilmesidir.

Neden sosyalist bir devlet? Çünkü bu kapitalist üretim biçimini yok etmeyi kendisine görev bilen tek devlettir. Neden kapitalist üretim biçimi yok edilmelidir? Çünkü bu biçim, toplumun büyük çoğunluğunun sömürsü ve ezilmesine dayanmaktadır; bu sistemin işleyişi sınıf bölünmeleri, yoksulluk ve işsizlik; kadınların ezilmelerini, azınlık ulusların baskı altına alınmasını, korkunç savaşları ve çevrenin yok edilmesini yaratmaktadır.

İslam Cumhuriyeti'nin temelinde kapitalist üretim biçimi vardır. Şah rejiminden farkı ise; din ve devleti iç içe geçirerek bu rejim, kurbanlarını teslim alabilmek adına kapitalist baskı ve sömürünün üzerini kutsal bir ışık halesiyle kapatmaktadır. Ve şayet teslim olmazlarsa bu sefer onları "tanrıya savaş açmakla" suçlamakta ve baskı altına almaktadır.

Sadece İslam Cumhuriyeti'nin kapitalist bir ekonomik temeli yoktur. Bütün dünya (şu an) kapitalist-emperyalist sisteme dayanmaktadır. Bu küresel sistemin bir parçası emperyalist kapitalist ülkelerdir (Avrupa, Kuzey Amerika, Çin ve Rusya) ve diğer parçasıysa bunların

tahakkümündeki Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleridir. İslam Cumhuriyeti ve bütün baskıcı rejimler-örneğin Şah rejimi- bu küresel sistemin ürünleridirler ve onun yönetim yapısıyla iç içedirler.

Ortadoğu'da faşist İslamcı köktendinciliğin yükselişi ve bugün ABD'de Hristiyan faşistlerin yükselişi bu sistemin çalışma biçiminden doğmaktadır. Bu barbarlık kapitalizmin elimine edilmesi, sınıf sisteminin tarihin çöplüğüne süpürülmesi ve komünist bir toplumun kurulmasının zorunluluğunu yaratmıştır. Bu zorunluluğa cevap verilmemesi sadece İran halkı için değil ancak bütün insanlık için daha da fazla korkunç acı anlamına gelmektedir. Bu şartlar altında mevcut ayaklanmanın devrim için sağladığı şartları kaçırmak delilikten de beterdir.

Eğer devrime yönelik yaklaşımımız bundan başka bir şeyse asla adil bir topluma ulaşamayız; sokaklarda dökülen kanlar ve insanların fedakarlıkları boşa gider. Ancak bunun boşa gitmemesi mümkündür; çünkü elimizde devrimin neden zorunlu olduğunu, devrimin neyin nesi olduğunu ve bunu kazanma yolunu anlatan devrimin bilimi vardır. Böylesi bir devrim ile kitlelerin çoğunluğunun özgürleşmesi sağlanabilir-her ne kadar kitleler şu an bunun farkında olmasalar da.

Bugünün görevi ve stratejisi komünist devrim için, süregitmekte olan ve İslam Cumhuriyeti yıkılan kadar sürmesi gereken savaş içerisinde güçlü bir siyasi hareket oluşturmaktır.

Bu Yoldaki Engelleri Bilmek ve Onları Aşabilmek

Önümüzdeki çetrefilli yolda karşılaşacağımız engelleri onları kaldırabilmek adına iyi tanınmalıyız. Bugün pek çok insan mevcut durumu tanımlamak için yanlış bir şekilde "devrimci durum" ifadesini kullanıyor, gerçekte ise devrimci bir durumdan çok uzaktayız. Böylesi bir duruma erişmemiz için yapmamız gereken çok iş var. "Devrimci durum" komünizm biliminde açıklanan ve devrimin zaferinin mümkün olacağı koşullara gönderme yapan önemli bir teorik konsepttir. Bob Avakian devrimci bir durum için gerekli olan üç koşulu özetlemiştir:

Toplumda ve hükümette o kadar derin, "olağan gidişatı" o kadar bozan bir kriz olmalı ki, bizleri bu kadar uzun bir süredir yönetenler artık insanların kabul etmeye şartlandıkları "normal" şekillerde bunu yapamaz duruma gelmelidir.

Milyonlardan oluşan devrimci bir halk, bu sisteme "bağlılıkları" kırılmış, bu sistemin şiddetle bastırılmasından duydukları korkudan kopmuş, daha adil bir toplum için savaşıma kararlılığı olan bir devrimci halkın varlığı.

Örgütlü bir devrimci güç. Sürekli artan sayıda insandan, en çok ezilenlerden ve aynı zamanda toplumun diğer birçok kesiminden oluşacak devrimi inşa edecek ve daha sonra da devrimi gerçekleştirmek için en bilimsel yaklaşımı temel alacak, sistematik olarak bunu uygulamak için çalışacak ve acilen ihtiyaç duyulan radikal değişimi gerçekleştirmeye yönlendirmek için halk kitleleri tarafından giderek daha fazla aranacak bir güç.

Bu üç koşul birbirlerinden bağımsız hareket etmezler ve birbirleriyle dinamik bir biçimde interaktif bir ilişkileri vardır. Bir ölçüye kadar birinin ilerlemesi diğer ikisini de etkiler ve bunların arasında ikinci koşulun evrimi ve hareketi diğer iki koşul üzerinde tayin edici bir etkiye sahiptir.

Şimdi birinci koşula bir bakalım; yani yönetici sınıfın derin bir krizde, felce uğramış halde olması. İslam Cumhuriyeti'nin kitlelerin alıştığı ve kabul ettiği "normal işleyişi" nasıldı? Buradaki en önemli nokta, dini bir hükümetin kritik sembollerinden birisi olarak zorunlu örtünmenin olması. Toplumun kayda değer bir kesimi artık toplumun bu inanç ve işleyiş setleriyle yönetilmesi gerektiğine inanmıyor; onların gözlerinde İslam Cumhuriyeti yönetmek için bütün meşruiyetini yitirmiş durumda.

Toplumun her fay hattından fokurdayan ayaklanmanın direnci rejimin toplum üzerindeki kontrolünü zayıflattı. Halihazırda devam eden ayaklanmanın şiddetlenmesinin bir sonucu olarak rejim içerisinde pek çok bölünme gerçekleşti. Her halükarda rejim burada parçalanmadı.

(Kısmi de olsa) yönetici sınıfın farklı kesimleri ayaklanmaya dair önce "zapt et" sonra da bazı "reformlar" getir şeklinde bir konsensusa ulaştı. Hatta aslına bakarsanız bu "konsensusun" sözcüleri daha önce Humeyni'nin yönetici çetesi tarafından "seçilmekten ve seçime katılmaktan men edilen", Larjani (parlamentonun eski muhafazakar başkanı), Hatimi (daha öncenin "reform" başkanı) ve Behzat Nebevi (daha önce hapsedilen meclis üyesi ve seçim eleştirmeni) gibi isimler.

Ancak onlar şunu çok iyi biliyorlar; İslam Cumhuriyetlerinin hayatta kalmaya devam edebilmesi için yapabilecekleri tek şey baskı. İçerisinde buldukları ittifakta Mustafa Mirselim gibi isimler var. Mirselim, "Düzenin Yararını Teşhis Konseyi" üyesi olarak dinci (teokratik) bir yönetimin baki kalması gerektiğini ve zorunlu örtünmeyle beraber kadınların baskı altına alınmasının dini kuralların devamlılığının temeli olduğuna inanan birisi.

İslam Cumhuriyeti'nin farklı kesimler ile giriştiği bu ittifak sadece "yarından" korkmalarıyla ve "herkesin halk tarafından idamıyla" ilgili değil (Mazandaran Valisinin ifadeleri). Fakat gerçekten de dini yönetimin tutunmasını istiyorlar. İşte hakim sınıflar arasında bir çatlak olmadı dediğimizde bunu kastediyoruz. Hakim sınıflar arasında bir ölçüde çatlağın olabilmesi için bir kanadın veya hizibin, dini yönetimin artık sürdürülemez olmasını söylemesi ve buna göre davranmaya başlaması anlamına gelir. Dahası rejimin örgütlü faşist tabanı ki bunların motive edici gücü dincilikleridir, hala ayakta.

Ve son olarak rejim Rusya ve Çin gibi kapitalist-emperyalist güçlerin desteğinden hoşnut, bu güçler batı emperyalistleriyle küresel rekabetlerinde İran'ın "oyun sahasını" tahakküm altına almak istiyorlar. Bu rekabetin her iki tarafı da (sözde Doğu ve Batı) Ukrayna'da olduğu gibi İran'ı bir vekalet savaşının merkezine döndürme konusunda hiçbir çekinceye sahip değillerdir! Bunlar, çelişkili olmakla beraber İslam Cumhuriyeti'nin hakim sınıflarının kendi aralarında parçalanmasını engelleyen faktörlerdir.

Durumun karmaşık yapısına dair bilimsel bir değerlendirme yapabilmekteki amaç bu yoldaki kırımları görebilmek ve böylece önümüzdeki görevlere doğru bir şekilde karar vererek muzaffer bir şekilde ilerlemeye hazırlanabilmektir.

Şimdi "devrimci durumun" oluşabilmesi için gerekli olan ikinci koşula bir bakalım. Rejimin dengesinin tamamen destabilize olması ve onların emperyalist müttefiklerinin ellerinin bağlanabilmesi tamamen ikinci koşula yani "milyonlardan oluşan devrimci bir halkın" oluşturulmasına bağlıdır. Mevcut ayaklanmaya katılmakla; devrim ve azınlığın çıkarlarına rejim değişikliği arasındaki farkı bilen ve devrimden daha azını kabul etmeyen milyonlardan oluşan devrimci bir halkın yaratılması arasında fark vardır.

Devrimci bir halkı, devrimci amaçların bilinci ve bu devrimci amaçlar için savaşma kararlılığıyla varolur. Bu bilinç sadece ihtiyacımız olan cesareti değil ancak inisiyatifi, planlamayı ve eski devlet aygıtını parçalamak için gerekli olan yetenekleri ve yeni devlet aygıtının adım adım yaratılmasını da sağlar.

Mevcut ayaklanma yüzbinlerce hatta milyonlarca insanın düşüncelerinde çok büyük değişiklikler meydana getirdi. İslam Cumhuriyeti'nin entelektüel tahakkümü pek çok biçimde sarsıldı. Genç kadın ve erkeklerden oluşan büyük bir kitle, toplumun diğer kesimlerini de yönetime karşı mücadeleye ve fedakarlığa duyulan ihtiyacı yönelik motive ediyor ve misyonlarının farkına varıyor. Ayaklanmanın bölgesel çeşitliliği müthiş bir zenginlik yaratıyor ve ilerideki devrimci savaşın kazanılmasında ve geleceğin yeni toplumunun kurulmasında hayati olan ülke boyunca bir birliktelik yaratıyor. Ancak yine de pek çok insanın zihninde "vatanseverlik" ve "bayrak" mitleri güçlü olmasına rağmen Pers olmayan uluslara karşı Pers stnlenmeciliği büyük bir darbe aldı.

Toplumun radikal dönüşümünde kadınların temel rolü artık reddedilemeyecek bir gerçek halini aldı. Bu muazzam bir başarıdır. Ancak hala insanların düşünüş biçimlerinin dönüştürülmesi için çok uzun bir yol var. Binlerce farklı biçimde güçlendirilen ve teşvik edilen ataerkil kültürün ve "şanlı Pers Toprakları" stnlenmeciliğinin (şovenizm) kalıntıları ciddiye alınmalıdır.

Mevcut başarıları konsolide etmek derin bir şekilde on binlerce daha sonra milyonlarca erkek ve kadının ataerkil baskının sosyo-ekonomik bir sistem olan kapitalizme kökten bağlı olduğunu anlamasına bağlıdır. Kapitalist sistem olduğu müddetçe-ister İslam Cumhuriyeti olsun ister monarşi veya demokratik cumhuriyet veya herhangi bir yönetim biçimi- bu kadınların ezilmesini ateşlemeye devam edecek, ataerkil toplumsal ilişkiler ve buna bağlı yozlaşmış kültür tekrar retiliecektir.

Bu gerçeğin farkına varmak bu toplumsal baskının sınıf farklılıkları, yoksulluk, işsizlik ve diğer baskıcı toplumsal ilişkilerle; örneğin azınlık ulusların ezilmesi, pis bölgesel savaşlar ve emperyalist savaşların felaketleri, vrenin yok edilmesi gibi diğer baskıcı ilişkilerle i içe olduğunu da görebilmek anlamına geliyor. Bütün bunlar kapitalizmin kumaşının parça ve birimleridirler. Bütün bu gerçekler ihtiyaç duyulan devrimin muhtevasını dikte eder ve bu

devrimin nasıl bir önderliğe ihtiyaç duyduğunu söyler.

Şimdi devrimci durumun şekillendirilmesinde üçüncü koşula geldik. Bu da "Örgütlü bir devrimci güç. Sürekli artan sayıda insandan, en çok ezilenlerden ve aynı zamanda toplumun diğer birçok kesiminden oluşacak devrimi inşa edecek ve daha sonra da devrimi gerçekleştirmek için en bilimsel yaklaşımı temel alacak, sistematik olarak bunu uygulamak için çalışacak ve acilen ihtiyaç duyulan radikal değişimi gerçekleştirmeye yönlendirmek için halk kitleleri tarafından giderek daha fazla aranacak bir gücün varlığıdır.

Buradaki bilimsel yaklaşım yeni komünizmin bilimidir ki partimiz İran Komünist Partisi (MLM)'de bu bilime dayandırmaktadır ve görevimiz buna dayanan bir gücü yaratmak ve bu gücü genişletmektir.

Bu görevi yerine getirirken, ikinci koşulda çalışmak (milyonlardan oluşan devrimci halkın yaratılması) elzemdir. Böylesi bir güç oluşturulduğunda bu güç sürekli büyürken ve eğitilmiş ve sınanmış devrimci önderlerle devrimci bir savaş örgütlenebilir ve nihai zafere kadar sürdürülebilir. Siyasi iktidar ele geçirilmeden hiçbir devrim muzaffer olamaz. Devlet iktidarı olmadan eski sosyo-ekonomik sistemi devirmek ve yerine yeni ve adil bir sistemi getirmek mümkün değildir.

İkinci ve üçüncü koşulda çalışmak için üç temel Parti belgesine dayanıyoruz, bunlar Parti'nin bütün yayınları ve medya kanallarında bulunabilirler. Ancak bugün kitlelere spesifik olarak "İran'da Komünist Devrimin Programı ve Manifestosu" belgesinde dördüncü bölümdeki "Üç Yönerge" götürülmelidir. Bu yönergeleri dört farklı biçimde kullanabiliriz.

- Kamuya, İslam Cumhuriyeti devrilir devrilmez rejimin kökünün kurutulması ve adil bir toplum için alacağımız direkt faaliyetlerin ve atacağımız direkt adımların neler olacağını bilginin dağıtılması için.
- "Üç Yönergeyi" , birleştirilebilecek bütün güçler ve bunların karşısında bulunan burjuva sınıfa ait olan İslam Cumhuriyeti'nin "düşüşü" ile beraber şimdiden kendi iktidarlarını kurmak isteyen, ister Monarşist olsun ister Geçiş Konseyi veya ileride toplumun gideceği yönü ve geleceğine yön vermek isteyen herhangi bir kurum olarak siyasi güçler ile ayrışımın çizilmesi için kullanmalıyız.

- Yarın için bu Yönergeleri; mahallelerde, fabrikalarda, şehirlerde, köylerde ve derneklerde küçüklü büyüklü militan birlikleri yaratmak için kullanın.
- İslam Cumhuriyeti'ni mücadelenin hedefi haline getirmek için bu adımlar her birinde kolektif eyleme girişin ve ayaklanmanın her kritik anında uygulayın. Örneğin rejimin cinsiyet ayrımcılığı ve zorunlu örtünmesi gibi kırmızı çizgilerine meydan okuyun; dini pratiklere boyun eğmeyin, İslam Cumhuriyeti'nin adaletsizlik evlerine girmeyin, bölgesel doğum belgesi merkezlerine Beluç ve Afgan halklar için doğum belgesi vermelerine zorlayın, bütün siyasi mahkumların koşulsuz salıverilmelerini talep edin vb.

Böylesi bir hareket inşa ederek geleceğin yönetiminin kilit kurumlarının ve temellerini oluşturmaya şimdiden başlayabiliriz-aşağıdan, toplumun farklı katmanlarından bu devrimden haberdar ve amaçlarına inanan milyonlarca kişiden oluşan bir halktan. Herhangi bir "bölgesel hükümet" bu Yönergelerin bir ifadesi olmalıdır, daha azı değil. **Devrim, kendisini sadece mevcut ayaklanmayı genişletmekle sınırlayamaz. Bunun yerine bu ayaklanma berrak bir şekilde sesini geleceğin alternatifinde bulmalıdır.**

Kendi görüşlerini ve ajandalarını empoze etmek isteyen burjuvazinin siyasi ögeleri (örneğin Pehlevi monarşistleri ve Geçiş Konseyi vb.) İslam Cumhuriyeti indirildikten sonra geleceğin toplumunun ve yeni rejimin "bütün görüşleri kapsayan bir kurucu meclis" tarafından karar verileceğini söylüyor ve tabi daha sonra hepsi sandıklara yönelecekler! Bu "demokratik" popülizmden daha ikiyüzlü bir demagoji daha olamaz. Hangi sosyo-politik öge şu andan itibaren gelecek alternatifini daha net kavarsa o da Kurucu Mecliste ve seçim sandıklarında çoğunluğu elde edecektir. Bu güçlerin kendi gelecek alternatiflerinde şimdiden net oldukları ve ulusal ve uluslararası işbirlikleriyle plana geçirmeye başlamışlardır.

Ancak halk şu an da hangi alternatifin hem acil hem de uzun vadeli çıkarlarına olduğunu farkında değildir' Dolayısıyla, bugünden itibaren ileride hangi ögeler ile ittifak halinde olacağımız konusunda açık olmamız gerekir.

Arzu Edilen ve Mümkün Olan Geleceğin Muhtevası Güçlü Bir İttifak Yaratmalıdır

Bunun olabilmesi için insanlar şu andan itibaren anayasanın neyle değişeceğini, temel olan eşitlik ilişkileri, bütün nüfus için siyasi, ekonomik ve sosyal hakların özellikle de kadın hakları ve ezilen uluslar meselelerinde Şariat ve İslam Cumhuriyetinin medeni kanunları yerine neyin geçeceğini bilmelidirler.

Düşünce ve fikir özgürlüğü, toplanma özgürlüğü, basın özgürlüğü, örgütlenme ve parti kurma özgürlüğü, grev özgürlüğü, mayalanma ve eleştiri özgürlüğü nasıl garanti altına alacaktır? El konulan varlıklar; acil barınma, tıbbi tedavi ve herkese eğitim verebilmek özellikle de yoksul bölgelerde nasıl kullanılacaktır?

Afgan çocuk işçilerden göçmenlere herkes derhal bu haklardan nasıl faydalanabilecektir? Ne tip bir ekonomi baskıyı, sömürüyü, yoksulluğu ve işsizliği yok edecek ve çevrenin tahribini engelleyecektir?

İnsanlar bugünden itibaren rejimin askeri ve güvenlik kurumlarına ne olacağını bilmelidirler. Dinin devletten bütünüyle ayrı hale getirilmesinde dinin kullanımı nasıl yasaklanacaktır veya yasal, eğitim ve aile yapılarında dinin herhangi bir biçimi nasıl yasaklanacaktır? İslam Cumhuriyeti'nin emperyalist ülkelerle yaptıkları askeri ve güvenlik antlaşmalarını, ekonomik antlaşmaları ne yapacağız? Hangi güçler ve nasıl bir politika ile garnizonlara, bakanlıklara, bankalara, radyolara, televizyona, iletişim kanallarına, endüstriye, baraj ve çiftliklere el koyacaktır ve bütün bunlarla ne yapacaktır?

Dini kurumlara, Cihad Yapı Kurumu'nun sahip olduğu devasa tarım arazilerine ve İmam Rıza Kutsal Mabet Şirketine (ikisi de milyar dolarlık şirketler) ne olacaktır? Barajlar ve su kaynaklarına ne olacaktır? Her bölgede yoksullar ve topraksız işçi ve köylü konseyleri nasıl kurulacak ve yönetilecektir? Devrim sırasında oluşturulan profesörler, öğretmenler, üniversite ve lise öğrencileri konseyleri eğitim kurumlarını nasıl yönetecektir? Peki ya geleceğin arzu edilebilen ve mümkün olan toplumunun karakterine ve devasa hayati meselelerine dair bir dolu sorun?

İktidardan düşmüş burjuva güçlerin sınıf sistemlerini korumak için sergileyecekleri çaba karşısında şaşıramayız veya iftira atamayız. Ancak bunların oportünist "birlik, birlik" sloganları parçalara ayrılmalıdır çünkü ajandamızdaki toplumun kurulması bu rejimin alaşağı edilmesine

ve Yeni Sosyalist Cumhuriyetin kurulmasına bağlıdır-daha azına değil! Dolayısıyla herhangi bir tereddüt yaşamadan devrimci komünizm alternatifini halk arasında yaygınlaştırmalıyız ve bunun ülke çapında etkili olduğuna, mesajının açık ve net; sesinin ise yüksek çıktığına emin olmalıyız.

Ancak böyle bir içeriğe sahip bir Devrim Hareketi kurarak ve bu program çerçevesinde büyük bir birleşik cephe oluşturarak mevcut ayaklanmanın müthiş fırsatlarını ve gelmekte olan daha büyük ayaklanmaların fırsatlarını, mevcut dehşetlerden insanları yeni bir topluma yönlendirecek olan güce dönüştürebiliriz.